

LINDA
WINTERBERG

*De dochters
van het
wijn domein*

Vertaling Ed van Eeden

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland,
Amsterdam.

Copyright © 2023 Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin
Oorspronkelijke titel: *Die goldenen Jahre*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Ed van Eeden
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 7266 1 (e-book)
NUR 302

Originele uitgave verschenen bij Aufbau Taschenbuch. Aufbau Taschenbuch is
een divisie van Aufbau Verlag GmbH & Co. KG.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door
de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met
* zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in
andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zicht-
bare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of ver-
spreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de
schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Wiesbaden, 12 februari 1956

‘Ik wou dat ik hier kon blijven,’ zei Henni. ‘Je weet dat ik nooit een grote fan ben geweest van carnaval.’ Ze wierp slechts een korte blik op het piratenkostuum op tafel, dat haar zus Bille voor haar had meegebracht. Het zag er niet slecht uit, moest Henni toegeven. Een zwarte hoed, een ooglapje, het bovenstuk was een korset, de rok gemaakt van een rode stof. Ze zou eruitzien als een piratenbruid uit de Zuidzee.

De twee bevonden zich in het directiekantoor van sektkelder Herzberg. Het hart van het familiebedrijf, zoals Henni het graag noemde. Al moest ze toegeven dat er na de brand, die de kantoorruimte tien jaar geleden verwoest had, niet veel meer over was van het oude hart. Henni had nooit echt kunnen wennen aan de nieuwe inrichting en miste het machtige bureau van haar grootvader en de donkere houten boekenkasten die daar zo lang tegen de muren hadden gestaan. Door het moderne meubilair miste deze kamer de nostalgische waardigheid van weleer, waaronder ook de alomtegenwoordige geur van sigaren. Maar zo ging de tijd nu eenmaal. Het leven vorderde en de laatste jaren was het lot hun gunstig gezind. Haar grootvader zou trots zijn op wat ze hadden bereikt. Hun nieuw geïntroduceerde, goedkopere merk droge Herzberg veroverde de Bondsrepubliek Duitsland stormenderhand en bezorgde de firma het langverwachte economische succes.

Henni raakte het korset van het kostuum aan. De stof voelde

zachter aan dan ze had verwacht. Ze zuchtte. Van het kostuum zou in de carnavalsoptocht, die over twee uur zou plaatsvinden, alleen de hoed en de ooglap te zien zijn – want zonder dikke jas, muts, sjaal en handschoenen was het beter om niet lang buiten te blijven. Het hele land werd al weken geteisterd door een koudegolf. Elke dag leken de temperaturen nog verder onder nul te dalen, en de Rijn was al bedekt met een dikke laag ijs. Waarom moest de personeelsafdeling van de wijnkelder juist dit jaar op het idee komen om het Wiesbadense carnaval in een bedrijfsfeest te veranderen? Het was de bedoeling om eerst de optocht bij te wonen, waarna er een bal met een dansorkest zou zijn in de marmeren hal. Zelfs het prinselijk carnavalspaar van Wiesbaden was uitgenodigd. Henni vervloekte zichzelf omdat ze daar geen veto over had uitgesproken. Wat was er ineens zo slecht geweest aan het gebruikelijke zomerfeest voor de medewerkers? Nou ja, vorig jaar had een verschrikkelijk noodweer al snel een einde gemaakt aan het feest, omdat de worstjes op de bakplaat wegzwommen en de parasols wegvlogen. Maar meestal hadden ze de afgelopen jaren geluk gehad met het weer. Het hoofd Personeelszaken was echter van mening dat er dit jaar iets nieuws moest zijn. Het had niet lang geduurd voordat hij en Henni's echtgenoot Georg – de directeur van de wijnkelder – op het idee kwamen, want ze waren allebei fervente aanhangers van carnaval. Henni zou nooit begrijpen wat mensen daar nou zo leuk aan vonden. Elk jaar was ze weer blij als het allemaal voorbij was op Aswoensdag.

‘Doe nou niet zo moeilijk,’ antwoordde Bille, die haar kostuum al aanhad. Dit jaar ging ze als heks. In de kledingcollecties van het Wiesbadense filmproductiebedrijf, waar ze tot voor kort als hulpkracht gewerkt had, waren talloze kostuums in allerlei maten te vinden. Dat kwam goed uit, want ze was al behoorlijk rond. Tot

vreugde van iedereen verwachtte Bille een tweeling. Vier jaar geleden was ze getrouwd met filmregisseur Wolf Kaplan en leek ze eindelijk haar geluk te hebben gevonden. Na hun huwelijksreis in Venetië waren ze verhuisd naar een mooi oud gebouw in het Nerobergdal. Bille vergezelde Wolf graag naar de filmlocaties. Ze hield van het turbulente leven aan zijn zijde en ze hadden niet gedacht aan het stichten van een gezin. Maar toen, uit het niets, moest ze op een ochtend tijdens een wandeling met Henni in de wijngaard overgeven, en die misselijkheid was wekenlang gebleven. Eerst werd gedacht aan een maag-darminfectie, maar al gauw bleek het een zwangerschap te zijn. Bij een van de controles had de dokter plotseling twee hartslagen in haar buik ontdekt.

Inmiddels was Bille in haar vijfde maand. De misselijkheid was weggetrokken en ze had een uitstekende eetlust, vooral zoetigheid was haar zwakte. Hoewel ze zo langzaamaan begon te waggelen als een eend verliep haar zwangerschap voortreffelijk. De volle wangen stonden haar goed, en haar bruine haar was voller en glanzender dan ooit tevoren. Ze droeg het nu iets langer en had het in een hoge paardenstaart opgebonden, zoals de mode was. Ook Henni had haar blonde haar weer laten groeien en droeg het opgestoken.

‘Het is maar één keer per jaar carnaval. Dat wordt vast leuk. Het is alleen jammer dat Thomas niet bij de optocht kan zijn,’ vond Bille. ‘Hij had de versierde wagens graag gezien, en natuurlijk het vangen van de snoepjes. Hoe gaat het eigenlijk met hem? Heeft hij nog steeds last van jeuk?’

Billes bezorgdheid om haar neefje Thomas zorgde ervoor dat Henni zich opnieuw schuldig voelde. Ze had haar vierjarige zoon met tegenzin achtergelaten bij haar kokkin Inge en haar huishoudster Trude op hun landgoed in Assmannshausen en voelde zich weer eens een slechte moeder. Het arme jongetje had waterpokken

opgelopen op de kleuterschool, waar hij al een jaar met veel plezier naartoe ging. Kind zijn was ook niet altijd gemakkelijk. Maar Henni wist dat Thomas in goede handen was bij de twee oudere dames. Trude en Inge organiseerden een carnavalsfeest voor kinderen met de waterpokken en hadden enkelen van Thomas' besmette vrienden van de kleuterschool uitgenodigd op het landgoed. Volgens Trude was lachen nog altijd het beste medicijn. Inge bakte vrolijk chocoladetaartjes, en Käthe – die nog steeds haar wijnwinkel en het kleine wijnlokaal had – hielp haar daarbij. Henni was bijna jaloers op haar zoon. Hij zou deze ijskoude dag in de warme woonkamer doorbrengen, terwijl zij, ondanks haar winterkleding, op straat zou bevriezen.

Henni wilde Bille antwoord geven, maar werd daarvan weerhouden doordat Georg en Wolf binnenkwamen. De twee mannen hadden hun carnavalskostuums al aan en waren in een goed humeur. Ze hadden onafhankelijk van elkaar hetzelfde kostuum gekozen en gingen als cowboys. Wolf begroette Bille met een kus.

‘Wat een mooie heks heb ik,’ zei hij. ‘Je ziet eruit om in te bijten.’ Er volgde een langere kus.

‘Tja, ik zou mijn piratenbruid ook willen prijzen en haar innig willen kussen.’ Georg had direct gemerkt dat Henni zich nog niet had omgekleed. ‘Maar die heb ik niet. Waar kan ze zijn?’ Hij keek zoekend om zich heen.

Henni gaf hem een zachte stomp tegen zijn schouder. ‘Hou op met die onzin,’ mokte ze. ‘Je weet dat ik een hekel heb aan carnaval. En dan is er nu ook nog die kou. Met deze buitentemperaturen hou ik het liever bij mijn warme wollen trui en dikke kousen.’

‘Je kunt die dikke kousen onder je rode jas dragen,’ stelde Bille voor.

Henni gaf zich gewonnen. ‘Goed. Dan ga ik me wel omkleden.’

Maar ik draag mijn trui over dat korset, of jullie het nu leuk vinden of niet! We hebben al waterpokken in huis, daar wil ik niet ook nog griep bij halen.’

Mopperend pakte ze haar kostuum op en verliet de kamer.

In de gang liep ze haar nieuwe secretaresse, Hannelore Bertels, tegen het lijf. Twee jaar geleden hadden ze met pijn in het hart afscheid genomen van de goede Wilhelmine, die met haar welverdiende pensioen ging. Maar die had erop aangedrongen haar opvolgster zelf op te leiden en ze was ook bij de sollicitatiegesprekken aanwezig geweest. Daarbij had ze aandacht besteed aan details die nooit bij Henni zouden zijn opgekomen. Zo had ze dames die te mooi waren direct weggestuurd. Naar haar mening gebeurde er al veel te veel tussen superieuren en hun secretaresses in Duitse kantoren. Hannelore was halverwege de dertig en was – met haar dikke bril, gedrongen figuur en kortgeknipte haar – meer een muurbloempje. Hoewel Henni er zeker van was dat Georg nooit iets met een werkneemster zou beginnen, had ze glimlachend ingestemd met Wilhelmine. Tegenspraak zou sowieso nutteloos zijn geweest. Toch was Hannelore Bertels niet alleen aangenomen vanwege haar uiterlijk, maar vooral vanwege haar capaciteiten. Ze kon foutloos typen, kende steno, had uitstekende manieren en was betrouwbaar. Ze was leergierig en had zich het hele secretaressewerk binnen een paar dagen eigen gemaakt. Ook had Wilhelmine haar natuurlijk geleerd hoe ze aan deuren moest luisteren. Al dacht Henni inmiddels dat secretaresses deze vaardigheid al tijdens hun opleiding leerden.

Ook Hannelore droeg geen kostuum.

‘Ik begrijp u heel goed, mevrouw Winkler.’ Ze deed er niet eens geheimzinnig over dat ze het gesprek weer had afgeluisterd. ‘Voor mij is carnaval elk jaar weer een verschrikking. Ik ga als verpleeg-

ster, daar hoef ik niet veel voor te doen. Ik heb het kostuum geleend van mijn kamergenoot.’

‘En woensdag zijn we ongeneeslijk ziek,’ zei Henni hoofdschuddend, waarna ze vroeg of er nog belangrijke telefoontjes waren geweest.

‘Nu u het vraagt,’ zei Hannelore. ‘Uw zus heeft gebeld om af te zeggen. Ze had het over maagklachten.’

‘Die zou ik ook wel willen hebben,’ merkte Henni op, en ze zuchtte.

Ze had al vermoed dat Lisbeth niet zou komen. Van die zogenaamde maagklachten geloofde ze niets. Lisbeth had ook nooit veel opgehad met carnaval. Dat was een van hun zeldzame overeenkomsten. Lisbeth was altijd al een bron van zorg voor Henni geweest, hoewel het de laatste jaren een stuk beter tussen hen ging. Lisbeth was getrouwd met Wolfgang, een succesvolle zakenman, en ze waren verhuisd naar een prachtige villa bij het kuuroord. Maar toen, slechts enkele weken na hun huwelijk, was Wolfgang omgekomen bij dat vreselijke auto-ongeluk in Zuid-Frankrijk. Lisbeth had ook in de auto gezeten en had wonderbaarlijk genoeg slechts kleine verwondingen opgelopen. Hij was op slag dood. Het had lang geduurd voordat Lisbeth van de schok was hersteld. In de weken na het ongeluk moest Henni steeds denken aan het gesprek dat ze kort voor haar tweede huwelijk met Lisbeth had gevoerd in de wijngaarden. Toen had Lisbeth net haar kind verloren en worstelde ze met het noodlot. Ze had Henni toevertrouwd dat ze eigenlijk bang was dat ze nooit gelukkig zou mogen worden, omdat ze zoveel mensen onrecht had aangedaan tijdens het naziregime. Henni wilde niet geloven dat er ergens een boekhouding werd bijgehouden van hun daden. Maar misschien was dat toch zo? Zou Lisbeth vanwege haar duistere verleden nooit gelukkig mogen zijn?

De mooie villa bij het kuuroord had Lisbeth verkocht, omdat die vol pijnlijke herinneringen zat. Eerst had ze zich bij Georg en Henni in de Rijnvallei verschanst, later betrok ze een eigen appartement in Wiesbaden en zagen ze elkaar nog slechts zelden. Twee jaar geleden ontmoette ze Dieter Dettmer, een verkoopleider die werkzaam was bij de inktfabriek in Höchst. Met hem had Henni nooit goed overweg gekund. Ze vond hem arrogant, zijn blik had iets sluw, hoewel hij best aantrekkelijk was. Hij was lang, breedgeschouderd, had vol donkerblond haar, een markante kin en wist hoe hij zich moest kleden. Al na een paar maanden waren de twee getrouwd. Helaas had Lisbeth zich aan hem aangepast, wat tot nog meer afstand van haar zussen leidde. Ze nam nog maar zelden contact op, zegde afgesproken bezoeken vaak af, en als ze elkaar zagen, heerste er een vreemd gespannen sfeer. Het deed Henni pijn dat hun relatie weer verslechterd was. Ze had zo gehoopt dat hun toenadering blijvend zou zijn. Maar Lisbeth was en bleef onvoorspelbaar.

Plotseling werd Henni's aandacht getrokken door Gustav Stellmann. De oude portier was net zo'n onderdeel van de Herzbergwijnmakerij als de sekt en de wijnkelder. Inmiddels was hij halverwege de zeventig, maar dat weerhield hem er niet van om zijn diensten aan de poort te blijven verrichten. Nadat hij enkele jaren geleden zijn geliefde Margot aan kanker had verloren, was hij veranderd in een vrolijke weduwnaar die om de haverklap een nieuwe vrouw aan zijn zijde had. Maar nu was hij toch al enkele jaren trouw aan zijn Traudl. Vijf maanden geleden hadden de twee elkaar in kleine kring het jawoord gegeven. Gustav was de enige werknemer van de Herzbergs die op het terrein woonde. Het kleine vakwerkhuisje aan het einde van het terrein, waarvan de aanblik Henni altijd weemoedig maakte, had veel verhalen te vertellen uit een lang vergeten tijd.

‘Goedenavond, dames,’ groette Gustav vrolijk met zijn Hessische tongval. ‘Al in de stemming voor carnaval?’

Gustavs kledij was nogal eigenaardig. Hij droeg zijn gebruikelijke geruite hemd, maar om zijn volumineuze buik hing iets bruins en pluizigs. ‘Het wordt vandaag een behoorlijk frisse aangelegenheid,’ vervolgde hij opgewekt, zonder een antwoord af te wachten. ‘Daarom ga ik als beer naar de optocht. En later als spook. Die beer wordt me in de marmeren hal toch iets te warm.’

‘Zo’n beer is niet zo’n slecht idee,’ antwoordde Henni glimlachend.

‘Mijn Traudl is zo benieuwd naar Prins en Prinses Carnaval,’ vertelde Gustav. ‘Er stond vandaag een foto van hen in de krant. Ze zijn best knap, maar er wordt al veel over gepraat. Waarom moesten ze nou uitgerekend een Amerikaans meisje tot Prinses Carnaval maken, alsof er geen knap Hessisch meisje te vinden was. Traudl vond haar naam ook even wennen: Mary uit Minnesota. En de Prins is blijkbaar in ongenade gevallen bij zijn pastoor. Die vindt dat iemand uit de protestantse kerkenraad niks te zoeken heeft bij het carnaval als Prins.’

Er voegden zich nog meer medewerkers bij hen, die ook getransformeerd waren in bont gekostumeerde carnavalsfiguren. Ze gooiden de eerste serpentines en confetti, en riepen vrolijk de traditionele carnavalskreet ‘*Helau!*’

Henni en Hannelore ontvluchtten de kleurrijke menigte naar Hannelores kantoortje. Ze schikten zich in hun lot en trokken hun kostuums aan. Als laatste accessoire deed Henni het ooglapje over haar linkeroog. Ze controleerde de pasvorm met behulp van haar make-upspiegel, klapte die dicht en rechtte haar schouders. Ze moesten het kleurrijke gedoe en de kou gewoon trotseren. Op Aswoensdag was het, goddank, weer voorbij.

Hoofdstuk 2

Wiesbaden, 22 februari 1956

Met hangende schouders verliet Lisbeth de gynaecologiepraktijk van dokter Weidner in de Taunusstrasse. Ze kon wel huilen. Opnieuw had een dokter de woorden uitgesproken die ze niet meer kon verdragen. Alles was in orde, ze moest gewoon geduld hebben. Maar ze wilde allang niet meer geduldig zijn. Ze wilde niets liever dan eindelijk zwanger worden. Elke maand hoopte ze weer, maar telkens werd ze opnieuw teleurgesteld. Ze deed alles wat de dokter haar had aangeraden. Ze mat haar temperatuur, hield haar cyclus in de gaten, at gezond en evenwichtig. Maar niets leek te helpen. Het was om wanhopig van te worden. Waarom lukte het niet? Dat ze nu ook nog de aanblik van haar hoogzwangere zus Bille moest verdragen, maakte haar verdriet alleen maar groter. Het gevoel van jaloezie had zich als een giftige pijl in haar hart genesteld. Als ze eerlijk was, verafschuwde ze de aanblik van alle zwangere vrouwen en ook van gelukkige moeders.

Op dat moment passeerde haar toevallig net zo'n bijzonder moederlijk exemplaar. Lisbeth schatte de vrouw eind twintig, ze duwde een kinderwagen voor zich uit waarin een baby lag die nog geen halfjaar oud leek. Naast haar liep een schattig meisje met blonde krullen, niet ouder dan drie jaar. Lisbeth bekeek met afgunst hoe de vrouw de hand van het meisje vastpakte voordat ze de straat overstaken. Waarom mocht deze vrouw wel kinderen hebben? Waarom kregen vrouwen kinderen die ze niet eens wilden? Waar-

om had zij destijds haar engeltje verloren? Ze wist dat ze op deze kwellende vragen geen antwoord zou krijgen.

Met een zucht ging ze op weg naar Café Maldaner in de Marktstrasse, waar ze met haar vriendin Magda had afgesproken voor een kop koffie.

Kort voor haar tweede huwelijk had ze Magda als binnenhuisarchitecte ingehuurd om haar huis bij het kuuroord in te richten, en uit hun zakelijke relatie was in de loop der jaren een hechte vriendschap ontstaan. En dat terwijl ze heel verschillend waren. Magda droeg meestal eigenzinnige kleding, ze was onconventioneel en direct, en het interesseerde haar niet wat mensen van haar dachten. Ze woonde in een leefgemeenschap in Mainz-Mombach, bestaande uit drie mannen en vier vrouwen. Lisbeth zou zichzelf niet bepaald omschrijven als een muurbloempje; toch wilde ze liever niet te veel weten over de relatie tussen die huisgenoten. Zo'n kleurrijke commune ging zelfs haar te ver.

Toen ze Maldaner binnenkwam, dat was ingericht in de stijl van een Weens koffiehuis, zat Magda al op haar te wachten, en ze zwaaide naar haar. Magda had een van de tafels in het voorste gedeelte weten te bemachtigen. Ook vandaag zag ze er kleurrijk uit. Ze droeg een paarse gebreide trui met een groen vest en een lichtblauwe corduroy rok. Haar bruine, halflange haar had ze met een groen-rose geruite sjaal getemd. In vergelijking met haar voelde Lisbeth zich in haar eenvoudige lichtbruine kostuum als een grijze muis. Hun tafel had zicht op de taartenvitrine. Meestal probeerde Lisbeth de lekkernijen in de vitrine te negeren, maar vandaag besloot ze haar goede voornemens te laten varen. De notenroomtaart zag er heerlijk uit. Ze had haar jas nog niet uitgedaan of ze wenkte al een van de serveersters en bestelde een kopje koffie met room en de taart.

Magda vermoedde al hoe de vlag erbij hing. ‘Slecht nieuws?’ vroeg ze nadat Lisbeth was gaan zitten.

‘Niet echt,’ antwoordde Lisbeth op cynische toon. ‘Opnieuw heeft een dokter me verteld dat alles in orde is en dat ik geduld moet hebben.’

‘Hm,’ reageerde Magda terwijl ze een sigaret opstak, een grote trek nam en de rook de lucht in blies.

Lisbeth sprak uit wat Magda al dacht.

‘Ik weet het, dit bericht is minder erg dan iets anders. Maar het moet toch ergens door komen. Ondertussen lijkt het wel alsof Dieter het onderwerp kinderen niet meer kan horen. Hij lijkt zelfs zijn interesse in seks te verliezen. Wat dat betreft kan ik hem zelfs wel begrijpen. Het is ook niet leuk om seks te hebben volgens een kalender.’

‘Niet zo hard!’ maande Magda, terwijl ze een charmante glimlach schonk aan een oudere dame aan de tafel naast hen, die geschokt in hun richting keek. De bejaarde man tegenover de vrouw liet van schrik zelfs zijn monocle uit zijn oogkas in zijn kopje koffie vallen, wat Lisbeth deed glimlachen.

De serveerster bracht de taart en de koffie. Uit solidariteit bestelde Magda ook een stuk notenroomtaart.

‘Op sommige dagen is het leven alleen met suiker te verdragen,’ zei ze nadat de serveerster weer weg was gegaan. ‘Ik heb vandaag mijn beste en trouwste klant verloren.’

‘Merling?’ vroeg Lisbeth verbaasd.

Magda knikte met een beteuterd gezicht. ‘Hij is vanochtend overleden. Een beroerte. En dat op vijftigjarige leeftijd.’

‘Grote god,’ riep Lisbeth geschokt. ‘Wat een tragedie.’

‘Ja, dat is zo,’ bevestigde Magda met een grafstem. ‘Hij was een aardige kerel en een geweldige kapper, een meester in zijn vak.’

Mijn haardos en ik zullen hem missen. Maar ik moet toegeven dat ik vooral de inkomsten zal missen die ik de afgelopen jaren regelmatig bij hem heb gegenereerd.'

Gottwald Merling was de eigenaar van vijf kapperszaken in het stadsgebied van Wiesbaden, die hij vier keer per jaar door Magda opnieuw liet decoreren, omdat hij van afwisseling hield.

De serveerster zette taart en koffie voor Magda neer. Meteen stopte ze een groot stuk van het zoete gebak in haar mond, en haar gezichtsuitdrukking werd gelukkig. 'Mijn hemel,' zei ze. 'Dit is heerlijk. De perfecte zonde op zo'n rottige dag.'

'Wat gebeurt er nu met de kapperszaken?' vroeg Lisbeth, zonder in te gaan op haar enthousiasme over de taart.

'Geen idee,' antwoordde Magda schouderophalend. 'Hij was alleenstaand en kinderloos. Zoals je weet was hij...' Ze maakte de zin niet af, maar keek even naar de tafel naast hen.

'Van de andere kant, ik weet het,' antwoordde Lisbeth zacht. 'Maar er kunnen toch erfgenamen zijn die jij niet kent. Broers of zussen, een vriend. Ik zou de moed nog niet opgeven. Misschien blijven de kapperszaken toch open.'

'Ach, voor zover ik Gottwald ken, heeft hij alles aan de dierenbescherming nagelaten. Zijn hond Poldi had zelfs een eigen kamer in zijn appartement.' Ze rolde met haar ogen.

Lisbeth wist niet goed wat ze daarop moest zeggen. Ze had Gottwald Merling slechts één keer persoonlijk ontmoet en was niet zo onder de indruk van hem geweest als Magda. Zijn geaffecteerde gedrag had haar geïrriteerd. En zelf ging ze voor haar kapsel al jaren alleen naar haar kapster Betty, die in de kapperszaak van Staudmann aan de Wilhelmstrasse werkte en altijd op de hoogte was van de laatste roddels in de stad.

Er kwam een ouder echtpaar door de draaideur het café binnen,

en de man klopte de sneeuw van zijn hoed. Daaruit maakte Lisbeth ontevreden op dat buiten een ware sneeuwstorm woedde. De winter leek dit jaar maar niet te willen eindigen. De aanhoudend grijze lucht en de ijzige kou bedrukten haar stemming nog meer.

‘Hoe gaat het eigenlijk in de wijnmakerij?’ veranderde Magda van onderwerp terwijl ze een sigaret aanstak. ‘Nog steeds alles mooi in het paradijs?’

Lisbeth wist waar Magda met haar ironisch klinkende vraag op doelde. Het wijnhuis was de perfecte, ideale wereld. Georg en Henni waren elke dag het succesvolle modelkoppel, hun zoon groeide en bloeide, en alles wat ze aanraakten leek te werken. Lisbeth wist dat haar jaloerse gevoelens onterecht waren, maar die waren er nu eenmaal wel. Terwijl zij als rouwende weduwe bij het graf van haar man had gestaan, werd Henni nog populairder en gelukkiger. De grote zus had het iedereen laten zien, ze had alle onzekerheden omzeild en leidde een zorgeloos leven. En hoe leefde Lisbeth zelf? Zij had een leven aan de zijde van een man die weliswaar charismatisch was, maar van wie ze meer ambitie had verwacht. Al sinds ze hem kende, had hij het erover dat hij deel wilde uitmaken van de bedrijfsleiding. Maar tot op heden was hij verkoopleider gebleven. Zelfs een promotie tot afdelingshoofd was begin dit jaar aan zijn neus voorbijgegaan. Ze waren allesbehalve een stralend en succesvol echtpaar. De afgelopen weken dacht Lisbeth er steeds vaker over na of ze zich misschien niet te snel in dit huwelijk had gestort. Ze had haar rouw om het verlies achter zich willen laten en iets nieuws willen beginnen. Maar was ze er echt al klaar voor geweest? Of had ze het alleen maar moeilijk omdat haar huwelijksleven anders verliep dan ze had gedroomd? Weer leek haar leven alleen uit teleurstellingen te bestaan. Ze zette haar twijfels opzij en beantwoordde Magda’s vraag: ‘Hoe zou het moeten gaan? Goed, natuurlijk. Georg en Henni zijn nog net zo verliefd als

op de eerste dag en de omzetten schieten omhoog. Georg is een verdere uitbreiding van de faciliteiten van plan, omdat de vraag naar de goedkope sekt zo groot is. Persoonlijk vind ik die troep uit het vat niet lekker. Maar de mensen lijken van die priklimonade te houden.’

‘Soms bepaalt de prijs de smaak,’ wist Magda. ‘Maar champagne is toch nog steeds je favoriete drankje, of martini?’ Ze knipoogde naar Lisbeth. ‘Hoewel ik moet toegeven dat ik die goedkope champagne ook niet lekker vind. Ik wil je zwager niet beledigen, maar ik denk dat het net dat beetje extra mist. Persoonlijk geef ik de voorkeur aan de sekt van een kennis uit Rheinhessen. Maar je mag in Wiesbaden niet te hard zeggen dat je priklimonade koopt aan de andere kant van de rivier.’

‘Ach, dat kan me eerlijk gezegd niet schelen,’ antwoordde Lisbeth. ‘En van die oude rivaliteit tussen steden heb ik nooit veel begrepen.’ Ze schoof haar bord met taart een stukje van zich af. Haar maag begon te protesteren: die was het niet gewend om zoveel room en suiker ineens te krijgen. Haar blik bleef hangen op haar horloge. ‘Mijn hemel!’ riep ze geschrokken uit. ‘Het is al na vijven. Dieter heeft bioscoopkaartjes voor vanavond. Dat is tenminste iets om naar uit te kijken.’

‘O, wat leuk. Naar welke film gaan jullie?’

‘*Ich denke oft an Piroshka*, met Lieselotte Pulver.’ Lisbeth wenkte de serveerster en betaalde de rekening. Magda protesteerde, maar Lisbeth legde haar met een handgebaar het zwijgen op.

‘Gun mij dat lolletje nou,’ zei ze, en ze gaf royaal fooi, wat het jonge meisje blij maakte. Haastig stopte ze de munten in haar portemonnee en wenste hun met een stralende glimlach nog een fijne middag.

‘Mijn nieuws was dan misschien niet prettig, maar ik ben tenminste geen goed betalende klant verloren.’